

Arrest

nr. 299 030 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / AV/AG

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2023 "van 'niet in aanmerkingname' van een aanvraag tot gezinshereniging, ter kennis gebracht op 24/07/2023".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich op 13 april 2016 aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werd in het bezit gesteld van een brief waarin wordt aangegeven dat hij op een latere datum zal worden uitgenodigd om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen.

1.2. Verzoeker, die zich niet meer aanmeldde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, diende op 14 april 2016 een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verweerder stelde op 14 april 2016, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat de Letse autoriteiten verzoeker op 10 september 2015 in Egypte een Schengenvisum afleverden om professionele redenen. Uit de bij verweerder voorliggende stukken bleek ook dat het paspoort dat verzoeker gebruikte een andere geboortedatum en -plaats vermeldde dan deze die hij in België opgaf.

1.4. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Denderleeuw nam op 19 april 2016 de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de verblijfsaanvraag van 14 april 2016.

1.5. Verzoeker diende op 15 juli 2016, in functie van zijn Belgische vader, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 12 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 191 072 van 30 augustus 2017 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissingen van 12 januari 2017.

1.8. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 15 april 2019 de beslissing tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.9. De Raad schorste bij arrest nr. 220 416 van 26 april 2019 de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2019.

1.10. Verzoeker diende op 26 april 2019, in functie van zijn Belgische vader, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.11. Bij arrest nr. 227 325 van 10 oktober 2019 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2019 opgeheven, omdat niet binnen de voorziene beroepstermijn van dertig dagen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend.

1.12. Inzake de aanvraag van 26 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 25 oktober 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 233 397 van 2 maart 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 25 oktober 2019.

1.14. Op 8 juni 2020 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische vader, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.15. Op 2 december 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing om de aanvraag van 8 juni 2020 af te wijzen. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arrest nr. 252 164 van 2 april 2021 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 2 december 2020.

1.17. Verzoeker diende op 19 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.18. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 20 januari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.19. Op 13 februari 2023 diende verzoeker een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische vader.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie besliste op 4 mei 2023 tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Verzoeker stelde tegen dit bevel een beroep in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

1.21. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 juli 2023 de beslissing om de aanvraag gezinshereniging van 13 februari 2023 af te wijzen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 13.02.2023 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als descendent van de genaamde [T.N.H.] [RR: ...].

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar genomen op 15.04.2019 en u betekend op 15.04.2019.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U werd door de gemeente Denderleeuw op 20/01/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). U werd gehoord op 15.04.2019 door de politiezone van PZ Denderleeuw/Haaltert en u verklaarde dat u sinds 2016 in België verblijft omdat uw vader hier ook verblijft. U verklaart niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omdat uw vader in België verblijft.

Uw vader verblijft ook in Denderleeuw. Aangezien u meerderjarig bent, veronderstellen we dat u niet afhankelijk bent van uw vader (wat ook door DVZ eerder werd beargumenteerd in de weigeringsbeslissing in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de vader). Uw vader is evenmin van u afhankelijk of dit wordt alleszins niet aangetoond. Bijgevolg valt de relatie tussen uw vader en uzelf niet onder de relaties die door artikel 8 van het EVRM beschermd worden. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM. U heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Betrokkene heeft geen kinderen noch medische problemen.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw vader met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 15.04.2019 alsook aan het inreisverbod u betekend op 15.04.2019.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt verzoeker als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1 JUNCTO ARTIKEL 52 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981; SCHENDING VAN DE RECHTSPRAAK VAN HET HOF VAN JUSTITIE ZOALS BEPAALD IN HET ARREST OUHRAMI DD. 26.07.2017 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 11, LID 2 VAN DE TERUGKEERRICHTLIJN (HVJ C-225/16) EN ZOALS BEPAALD IN HET ARREST K.A. TEGEN BELGIË DD. 08.05.2018 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 20 VWEU (HVJ C-82/16)

Verzoeker heeft op 13/02/2023 een aanvraag in toepassing van artikel 40 ter ingediend. Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd op 13/02/2023.

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet met zijn vader als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als ongedaan kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!) wegens het bestaande inreisverbod.

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Op het moment van het indienen van zijn aanvraag was verzoeker in het bezit van een immatriculatieattest dat werd afgeleverd in het kader van zijn asielaanvraag. Hij verbleef toen dus legaal op het grondgebied. Het bestuur heeft verzoeker zowel met de afgifte van zijn immatriculatieattest als met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de vorige beslissingen impliciet, doch zeker werden ingetrokken (zie in die zin RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk.

De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij kan de bijlage 19ter bijgevolg niet als onbestaande beschouwen! De gemeente was conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren. Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

In het arrest OUHRAMI dd. 26.07.2017 verduidelijkte bovendien het Hof van Justitie hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd)

Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft verzoeker nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Moest uw Raad per impossibile van oordeel zijn dat het inreisverbod wel in ingaat op de betekenisdatum, dan moet men stellen dat de termijn van 3 jaar verlopen is.

Maar het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat.

Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115. 45.

Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.” Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.”

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en ook een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit on wettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr.

195142,16 november 2017; RvV nr. 197804,11 januari 2018; RvV nr. 202703,19 april 2018; RvV nr. 205920,26 juni 2018).

Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K. A. t België.

In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands-familieelid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt.

Het familieelid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU.

Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K. A. E.A. TEGEN BELGIË dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt: "1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familieelid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

In casu is verzoeker een student, die geen eigen inkomen heeft en die ten laste van zijn vader leeft. De hele familie verblijft in België en de affectieve banden zijn sterk.

Indien er een afhankelijkheidsrelatie bestaat, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten.

In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger! Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de vader ook het land zal dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen.

In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen.

De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging.

Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden.

Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Dit is in casu niet het geval.

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van allé actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.”

2.2. Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten onder punt 1. verblijft verzoeker sinds 2016, dit is sinds zijn 20 jaar, in België en tijdens zijn verblijf diende hij meerdere aanvragen in voor de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Al deze aanvragen werden ingediend in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger reeds uitoefende, waardoor de beoogde gezinshereniging onder het toepassingsgebied valt van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht omschrijft.

Nadat verzoekers eerste aanvraag niet in overweging werd genomen door de gemeente Denderleeuw, werden zijn tweede en derde aanvraag geweigerd omdat hij niet het bewijs leverde dat hij ten laste is van zijn Belgische vader zoals vereist in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker bij de Raad ingestelde beroepen werden verworpen. Verzoekers vierde aanvraag werd op 2 december 2020 afgewezen, omdat verzoeker intussen tijdelijk het recht tot binnenkomst in België is ontzegd gezien hem op 15 april 2019 een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd. Verweerder was van oordeel dat hierop enkel een uitzondering mogelijk is voor zover een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) aan de orde is, dit is wanneer er sprake is van een zodanige band van afhankelijkheid waardoor het weigeren van dit verblijfsrecht verzoekers Belgische vader feitelijk zou dwingen om het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Hiervoor verwees hij naar het arrest C-82/16 van 8 mei 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak K.A. e.a. tegen de Belgische Staat. Van een dergelijke band van afhankelijkheid was volgens verweerder geen sprake. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad eveneens verworpen. Op 13 februari 2023 diende verzoeker vervolgens een vijfde aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische vader waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt. Verzoeker betwist niet dat hij, gelet op de afwijzingsgronden van zijn vorige aanvraag, in het kader van deze aanvraag de gelegenheid heeft gehad om alle nuttige elementen inzake de eventuele afhankelijkheidsrelatie met zijn vader aan te brengen. Deze aanvraag werd op dezelfde gronden als de vorige aanvraag afgewezen.

2.3. Verzoeker weerlegt allereerst de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat, niettegenstaande het hem opgelegde inreisverbod reeds dateert van 15 april 2019 en dit een duurtijd van drie jaar bepaalt, dit inreisverbod nog steeds geldig is. Verweerder wijst er hiervoor op dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop verzoeker effectief het grondgebied van België zou verlaten, wat hij tot hiertoe naliét, en dit inreisverbod niet werd ingetrokken of opgeheven overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt “*de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend*”, kan deze beoordeling niet onderuit halen. Er moet immers op worden gewezen dat Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet inzake “*Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven*”, waaronder artikel 74/11 ressorteert, een gedeeltelijke

omzetting vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In antwoord op prejudiciële vragen gesteld door de Hoge Raad der Nederlanden heeft het Hof van Justitie in zijn arrest C-225/16 van 26 juli 2017 in de zaak *Mossa Ouhrami* voor recht verklaard dat “[a]rtikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115/EG [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”. Teneinde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met voormelde uitspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, waarvan het een gedeeltelijke omzetting vormt, is het noodzakelijk zijn paragraaf 3 zo te interpreteren dat het inreisverbod dat een terugkeerbesluit aanvult bestaat en bindende kracht heeft (“*existe et à force obligatoire*”) vanaf de kennisgeving ervan, maar de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen van zodra de betrokken derdelander daadwerkelijk het grondgebied heeft verlaten (RvS 6 maart 2020, nr. 247.247). In casu is het niet betwist dat verzoeker tot nog toe naliet uitvoering te geven aan de hem reeds gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.4. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het inreisverbod van 15 april 2019 als impliciet doch zeker ingetrokken moet worden beschouwd om reden dat hij in het kader van zijn op 19 mei 2021 ingediend verzoek om internationale bescherming tijdelijk in het bezit was van een attest van immatriculatie of nog gelet op de afgifte van de bijlage 19ter in het kader van zijn vijfde aanvraag tot gezinshereniging, wat volgens hem een “*tijdelijk verblijfsrecht*” impliceert. De Raad wijst hiervoor op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.”

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Voormeld artikel werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 5 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017). In de parlementaire voorbereiding wordt uitdrukkelijk het verband gelegd met het arrest C-601/15 PPU van 15 februari 2016 van het Hof van Justitie (Grote Kamer) in de zaak *J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, meer concreet zijn paragrafen 75 en 76 (Wetsontwerp van 12 december 2016, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, nr. 2215/1, p. 10-11). In deze paragrafen stelde het Hof van Justitie als volgt:

*“75 Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).*

*76 Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest *El Dridi* (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest *Achughbajian*, C-329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het*

begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.”

Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het inreisverbod van 15 april 2019 zou zijn ingetrokken of opgeheven en om deze reden hiernaar niet langer kon worden verwezen in de bestreden beslissing. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak die dateert van voor voormelde wetswijzing en rechtspraak van het Hof van Justitie is in de actuele omstandigheden niet langer dienstig.

2.5. Verzoeker betwist vervolgens dat verweerder zijn aanvraag tot gezinshereniging kon afwijzen omwille van het feit dat hij nog het voorwerp uitmaakt van een eerder opgelegd inreisverbod. Hij voert aan dat zijn aanvraag diende te worden afgewezen door middel van een bijlage 20 en hiertoe enkel kon worden besloten na te hebben vastgesteld dat de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld, of nog voor zover redenen van openbare orde of fraude zouden spelen. Hij stelt nog dat het inreisverbod in zijn situatie niet als motief kon worden ingeroepen om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of te weigeren, nu het Hof van Justitie in zijn reeds genoemde arrest *Ouhrami* stelde dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Nu hij nooit het grondgebied heeft verlaten, is volgens hem het inreisverbod niet in werking getreden.

Verzoeker herneemt zodoende, in bijna identieke bewoordingen, dezelfde grieven zoals hij deze reeds aanvoerde voor de Raad in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van 2 december 2020 waarbij zijn vorige aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen. Zoals reeds werd gesteld, steunt de bestreden beslissing op dezelfde motieven als de beslissing van 2 december 2020. In zijn arrest nr. 252 164 van 2 april 2021 verwierp de Raad reeds de voormelde door verzoeker aangevoerde grieven. Dit arrest heeft kracht van gewijsde.

Het gewijsde strekt zich ook uit tot de onverbreekelijk met het dictum verbonden motieven die uitspraak doen over de tijdens het rechtsgeding betwiste rechtspunten waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. Het steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit brengt onder meer met zich dat de in het geding betrokken partijen een door de Raad genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mogen stellen (RvS 22 april 2016, nr. 234.482; RvS 17 juli 2007, nr. 173.570).

Verzoeker kan het indienen, nog steeds onder inreisverbod, van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op het Belgische grondgebied en de nieuwe beroepsmogelijkheid die dit opent bij de Raad indien deze aanvraag – zoals in casu – andermaal werd afgewezen, dus niet aanwenden om de eerder door de Raad reeds beslechte rechtspunten opnieuw in vraag te stellen of anders te zien beoordeeld. Inzake de door verzoeker aangevoerde kritiek zoals hierboven weergegeven, kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de volgende beoordeling door de Raad in zijn voormeld arrest van 2 april 2021:

“2.3. De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) dat samen gelezen met artikel 43, 3° van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt: “Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20.

2.4. Waar verzoekende partij erop wijst dat een inreisverbod pas ingaat vanaf het ogenblik dat zij effectief het grondgebied heeft verlaten en hiernaar niet kan verwezen worden om haar aanvraag af te wijzen, kan zij niet gevolgd worden.

Zoals blijkt uit het arrest van de Raad van State van 3 april 2020, nr. 247.370, heeft de Raad van State geoordeeld dat: "(...) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken." en verder:

"10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten.

Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald "dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd".

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen.

In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten."

Ook waar verzoekende partij nog verwijst naar oude rechtspraak van de Raad inzake aanvragen op grond van artikel 9bis en inreisverboden wijst de Raad erop dat de Raad van State recent nog geoordeeld heeft in arresten nrs. 249.734 en 249.735 van 5 februari 2021 dat:

"In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de

doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is.”

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij niet mogen verwijzen naar het geldende inreisverbod omdat verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

2.5. In de zaak K.A. van 8 mei 2018 heeft het HvJ, besloten dat “de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat [mag] stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. (...) Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.”

2.6. Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU in beginsel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, voor zover een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit niet blijkt dat de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Verzoekende partij gaat met haar betoog volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar onderzocht wordt of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische vader. Zo motiveert de bestreden beslissing: “U werd gehoord op 15.04.2019 door de politiezone van PZ Denderleeuw/Haaltert en u verklaarde dat u sinds 2016 in België verblijft omdat uw vader hier ook verblijft. U verklaart niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omdat uw vader in België verblijft. Uw vader verblijft ook in Denderleeuw. Aangezien u meerderjarig bent, veronderstellen we

dat u niet afhankelijk bent van uw vader (wat ook door DVZ eerder werd beargumenteerd in de weigeringsbeslissing in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de vader). Uw vader is evenmin van u afhankelijk of dit wordt alleszins niet aangetoond. Bijgevolg valt de relatie tussen uw vader en uzelf niet onder de relaties die door artikel 8 van het EVRM beschermd worden. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM. U heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Uit het dossier blijkt dat u een aanvraag gezinshereniging bent aangegaan met uw Belgische vader. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Betrokkene heeft geen kinderen noch medische problemen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.” Verzoekende partij die enkel wijst op het feit dat zij hier bij haar Belgische vader verblijft toont met dergelijk betoog geenszins aan dat – indien zij het grondgebied verlaat – haar vader zonder haar in België en de Europese Unie niet verder kan verblijven omdat hij van verzoekende partij dermate afhankelijk is of omgekeerd. Zoals de verwerende partij correct aangeeft kan van volwassen personen verwacht worden dat zij in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat dit in haar geval niet opgaat.

Er kon aldus wel degelijk vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij maakt gelet op de bespreking hoger geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk. [...]”

2.6. Voor wat betreft de concrete toetsing aan artikel 20 van het VWEU, stelt zich vervolgens wel nog de vraag of verzoeker in het kader van zijn vijfde aanvraag tot gezinshereniging, dit in vergelijking met zijn vorige aanvraag, nieuwe gegevens aanbracht die alsnog kunnen wijzen op een zodanige band van afhankelijkheid waardoor het weigeren van het verblijfsrecht aan hem zijn Belgische vader feitelijk zou dwingen om het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten waardoor hem het effectieve genot zou worden ontzegd van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger. In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat dit niet het geval is en zijn eerdere beoordeling kan standhouden.

Verzoeker laat na om in zijn middel concreet aan te tonen dat hij in het kader van zijn vijfde aanvraag tot gezinshereniging nieuwe omstandigheden of gegevens naar voor bracht waarvan niet reeds sprake was in zijn vorige procedure en die maken dat hij alsnog in aanmerking kan komen voor een afgeleid verblijfsrecht. Zijn uiteenzetting inzake artikel 20 van het VWEU is andermaal hoofdzakelijk een herneming van zijn zelfde middel zoals aangevoerd voor de Raad in het kader van zijn vierde aanvraag tot gezinshereniging. Hij vult dit enkel nog aan met te stellen dat hij student is zonder eigen inkomen, dat hij ten laste leeft van zijn vader in België en dat zijn hele familie in België verblijft en de affectieve banden sterk zijn.

Een louter affectieve band tussen verzoeker en zijn vader, die op zich niet wordt betwist, kan evenwel niet volstaan voor een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU. In zoverre verzoeker thans stelt dat “*zijn hele familie*” in België zou verblijven, is dit ook niet meer dan een blote bewering. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers vader reeds midden 2002 naar België kwam en verzoeker als zesjarige achter bleef bij zijn moeder en andere familieleden in het land van herkomst. Hij toont geenszins aan dat al zijn familieleden intussen in België zouden verblijven.

In zoverre verzoeker betoogt student te zijn zonder eigen inkomen en ten laste te zijn van zijn vader, lijkt hij te doelen op de door hem in het kader van zijn vijfde aanvraag aangebrachte bewijzen van gevolgde opleidingen in België (*“Enseignement de promotion sociale”*) en de voorgelegde rekeninguittreksels van zijn vader die betalingen vermelden die door zijn vader aan of voor hem zijn gedaan, dit sinds zijn komst naar België in 2016 en tot het neerleggen van de stukken in het kader van zijn vijfde aanvraag. Ook in het kader van de vierde aanvraag lagen evenwel reeds stukken voor dat verzoeker een dergelijke opleiding volgde in België, net als rekeninguittreksels van zijn vader tot op dat ogenblik met betalingen door zijn vader aan en voor hem. Het enkele gegeven dat er intussen sprake is van nieuwe gevolgde opleidingen en van geactualiseerde rekeninguittreksels van zijn vader betekent nog niet dat er sprake is van wezenlijk nieuwe feitelijke gegevens die een ander licht kunnen werpen op de eerder reeds doorgevoerde beoordeling inzake artikel 20 van het VWEU. Verzoeker slaagt er alvast niet in zulks aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt andermaal dat, zoals verweerder correct stelt in de bestreden beslissing, uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie volgt dat *“volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn [...] – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden”* en dat het *“slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar [is] dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”* (§ 65). Verweerder stelde in het kader van verzoekers vorige aanvragen tot gezinshereniging reeds vast dat hij niet kon overtuigen dat zijn komst naar België, op een ogenblik dat hij reeds meerderjarig was, verband hield met een werkelijk ten laste zijn van zijn vader. Uit wat voorafgaat, blijkt ook dat verzoeker – nadat zijn vader naar België reisde – nog jarenlang, zelfs als minderjarige van jonge leeftijd, zonder zijn vader verbleef in het land van herkomst en niets wijst er op dat hij zijn leven niet opnieuw kan opnemen in zijn land van herkomst of dat hij hiervoor de aanwezigheid van zijn vader nodig zou hebben. Met zijn huidige leeftijd van 28 jaar kan van verzoeker in beginsel des te meer worden verwacht dat hij zelfstandig een leven kan leiden in zijn land van herkomst. Niets wijst erop dat dit niet mogelijk zou zijn. Het enkele gegeven dat verzoeker door zijn illegale dan wel preciaire verblijf in België hier momenteel geen stabiel leven kan uitbouwen en om deze reden mogelijk bij momenten terugvalt op steun van zijn vader maakt niet dat dit anders zou moeten worden beoordeeld. Hiermee kan in geen geval blijken dat zijn vader zonder hem niet verder in België en de Europese Unie kan verblijven omdat hij van verzoeker dermate afhankelijk is, of omgekeerd.

Verzoeker slaagt er aldus niet in om aannemelijk te maken dat verweerder zijn standpunt niet kon handhaven dat tussen hem en zijn vader geen afhankelijkheidsband blijkt die maakt dat hij in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt niet.

2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt verzoeker als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vader en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295,16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64).

De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich door te stellen dat verzoeker een inreisverbod heeft en er geen elementen van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie worden voortgebracht. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker vanaf de afgifte van de bijlage 19ter drie maanden de tijd om de nodige bewijsstukken voor te leggen! Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het familieleven en de werkelijke situatie van verzoeker, die ten laste van zijn vader is. De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.*

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieelid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM."

2.9. Verzoeker brengt hetzelfde betoog inzake artikel 8 van het EVRM naar voor als dit het geval was in zijn eerdere beroepsprocedure voor de Raad tegen de beslissing tot afwijzing van zijn vierde aanvraag tot gezinsshereniging. In zijn arrest nr. 252 164 van 2 april 2021 oordeelde de Raad in dit verband reeds als volgt:

"2.9. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond

van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Zoals de verwerende partij al niet kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist heeft vastgesteld heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij afhankelijk is van haar vader of omgekeerd, derwijze dat dit zou inhouden dat indien verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland haar vader haar zou moeten volgen. Verzoekende partij toont tussen haarzelf en haar vader geen bijzondere afhankelijkheidsband aan. De relatie die zij met haar vader onderhoudt betreft slechts een normale affectieve relatie. Dergelijke relatie kan ook van op afstand onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland.

Voor zover verzoekende partij met haar betoog nog zou menen dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied laat zij na te duiden waarin dit privéleven precies bestaat. Zij maakt niet aannemelijk een beschermenswaardig privéleven in België te hebben. Daarenboven wijst de Raad erop dat hij reeds bij arrest nr. 233 397 van 2 maart 2020 oordeelde: “Door erop te wijzen dat hij de Nederlandse taal aanleert, dat hij een inburgeringsattest verkreeg, dat hij voetbalt en dat hij zich beschouwt als een gewaardeerd lid van de samenleving in Denderleeuw toont verzoeker verder niet aan dat door de bestreden beslissing enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven in het gedrang wordt gebracht, laat staan dat er – gelet op het feit dat het algemeen belang gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving – sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).” De Raad benadrukt dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgische grondgebied te laten verblijven.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In vergelijking met zijn eerdere beroepsprocedure voegt verzoeker inzake artikel 8 van het EVRM louter nog toe dat hij wel degelijk ten laste is van zijn vader, zonder verdere toelichting of onderbouwing. De Raad herinnert er evenwel aan dat in twee van verzoekers voorgaande aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader reeds werd vastgesteld dat niet is voldaan aan de in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste van het ten laste zijn, waarbij het beroep door de Raad telkens werd verworpen. Daarnaast stelde verweerder in verzoekers vorige aanvraag ook reeds vast dat geen bijzondere band van afhankelijkheid blijkt tussen verzoeker en zijn vader waardoor zij op geen enkele wijze van elkaar kunnen worden gescheiden. Andermaal werd het tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad verworpen waarbij geen schending van artikel 8 van het EVRM werd vastgesteld. In voorliggende beslissing zag verweerder geen nieuwe gegevens die maken dat anders zou moeten worden geoordeeld dan in de vorige aanvraag, vaststelling die door verzoeker evenmin onderuit wordt gehaald. Verzoeker voert in zijn tweede middel geen elementen aan de Raad ertoe kunnen brengen anders te oordelen dan in zijn voormeld arrest.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. OSWALD,	eerste voorzitter.
G. DE BOECK	voorzitter.
E. MAERTENS	kamervoorzitter.
I. CORNELIS	rechter in vreemdelingenzaken.
C. DE GROOTE	rechter in vreemdelingenzaken.
V. LECLERCQ	rechter in vreemdelingenzaken.
C. VERHAERT	rechter in vreemdelingenzaken.
N. DENIES	rechter in vreemdelingenzaken.
R. HANGANU	rechter in vreemdelingenzaken.
C. CLAES	rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. OSWALD